

vil kunne give nogle Vink om, hvorledes Ministeriets Stilling er til dette af mit Parti stillede Forslag.

Et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil dvæle ved, er Arbejdsløsheden. Det er ganske ejendommeligt at se, hvorledes Bestræbelserne i visse Kredse i vor Tid gaar ud paa at lægge vor Klasse, Arbejderklassen, for Had, og dette gælder navnlig, naar Spørgsmaalet 8 Timers Arbejdsdagen bliver nævnt. Der er saa godt som ikke een Taler af de andre Partier, der har undladt at dvæle ved 8 Timers Arbejdsdagen. Denne har omtrent samme Indvirkning paa Folk af de andre Partier, som en rød Klud har paa en Tyr. Det er saaledes, at de ikke kan taale at høre 8 Timers Arbejdsdagen blive nævnt, uden at de straks farer i Flint. Uden at jeg skal komme ind paa nogen Omtale af 8 Timers Arbejdsdagen, vil jeg dog gerne tillade mig at fremhæve, hvad flete Talere har været inde paa, at i en Tid, hvor Arbejdsløsheden daglig stiger og stiger, og hvor den — derom er der ikke Tvivl — vil vedblive at stige, indtil man kommer over Vinteren, forekommer det mig, at man gjorde bedre i fra den høje Rigsdags Side at beskæftige sig med at afværge denne Arbejdsløshed, som man naturligvis ikke afværger ved at forlænge Arbejdstiden; derved gør man den bare større. Enkelte ærede Talere har været inde paa, hvorledes man omkring i forskellige Kommuner havde Arbejder, man kunde tænke sig, at Staten vilde sætte i Gang. Den højtærede Minister for offentlige Arbejder svarede i Gaar Aftes meget velvilligt paa de fleste af disse Henstillinger. Det lod til, at der var Fart i Arbejderne allerede. Jeg stiller mig lidt tvivlende overfor Ministerens Ord, idet jeg vilde finde det ganske ejendommeligt, om man fra ærede Medlemmers Side stod op og krævede disse Arbejder paabegyndt, hvis de allerede var paabegyndte. Hvis de var det, maatte man have lagt Mærke til, at de var det. Imidlertid vil jeg gerne gaa samme Vej som disse ærede Medlemmer og gøre opmærksom paa, hvad der for Vejle Bys Vedkommende kunde gøres for at afværge Arbejdsløsheden. Vejle By vil med sin i Forhold til Indbyggerantallet store Industri altid være et Barometer, hvorpaa man kan aflæse Arbejdsløsheden. Den stærkt udprægede Industriby Vejle vil altid vise, om det er gode eller daarlige Tider her i Landet. Under Krigen har man i Vejle By ogsaa været meget haardt hjem-søgt af Arbejdsløshed. Arbejdsløsheden er i nogen Grad blevet afhjulpet ved, at Stat

og Kommune i Forening med Amtet har ladet forskellige Arbejder udføre. Jeg tænker paa Lægning af Dobbeltspor, Opførelse af Sygehus, af Dommergaard, Politibygning og en Række Beboelseshuse, alt sammen Foranstaltninger, som ved fælles Anstregelser af Stat, Kommune og Amt har afbødet Arbejdsløsheden i nogen Grad i de Aar. Alligevel maatte Kommunen til Trods for alt dette paa et vist Tidspunkt gaa over til at sætte Jordarbejder i Gang. De bestod simpelthen i, at man forsøgte at sløjfe nogle Bakker og fylde Jorden ud i vore Enge. Naar man ser bort fra, at dette kan have virket forstyrrende paa en Del af det landskabeligt skønne ved Vejle, er det naturligvis udmærkede Foranstaltninger til at afbøde Arbejdsløsheden, fordi alle Pengene kommer Arbejderne til gode. Disse Arbejder har i Aarenes Løb kostet Vejle Kommune ikke saa faa Penge, men paa den anden Side har de ogsaa holdt adskillige Arbejdere i Arbejde. Jeg vil nævne, at man i 1917—18 havde 170 Mand i Arbejde i 10 Uger, i 1918—19 187 Mand i 10 Uger, i 1919—20 23 Mand i 6 Uger. Disse Arbejder kostede henholdsvis 113 000 Kr., 193 000 Kr. og 10 500 Kr., altsaa i alt 317 000 Kr. For disse Penge fik Kommunen opfyldt en Del Enge. Naturligvis betyder dette en Værdi, forsaavidt de en Gang vil kunne sælges, men i Øjeblikket betyder det ikke nogen reel Værdi for Kommunen, idet alt Byggeri ligger stille, og der som Følge deraf ikke foregaar Jordsalg. Ærede Medlemmer vil kunne forstaa, at det ikke altid er let for en Kommune Aar efter Aar at gaa frem paa denne Maade. Jeg indrømmer, at den højtærede Indenrigsminister har Ret, naar han i Gaar udtalte, at Kommunerne maatte anstrenge sig til det yderste for at skaffe Arbejde i Forbindelse med Staten. Jeg indrømmer, at det er en ganske rigtig Betragtning, og det er ogsaa den, Vejle Kommune har fulgt, men ærede Medlemmer vil kunne forstaa, at naar man Aar efter Aar skal rejse Penge til den Slags Jordarbejder, efter hvis Udførelse man ikke kan realisere Grundene, kommer der en Tid, da Kommunen er nødt til at sige Stop, navnlig naturligvis under saa ejendommelige trange Pengeforhold som dem, vi i Øjeblikket har. Man plejer jo at bruge det gamle Ord, at hvor der er en Villie, er der ogsaa en Vej. Men Vejen er afbrudt for Vejles Vedkommende af den Grund, at vi ikke har Penge nok. Vi har Jord nok og tilstrækkeligt med Enge, men det er umuligt at skaffe Penge